

ИЗЛОЖБИ

Хетерогени претставувања

ВЛАДИМИР ВЕЛИЧКОВСКИ

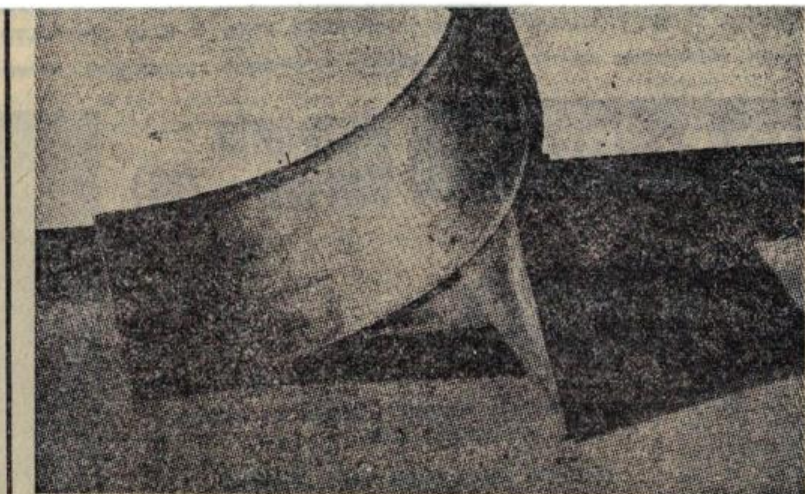
Сме навикнале ДЛУМ-овите изложби да ги гледаме веќе години со ред како воочливо нецелосни и хетерогени претставувања. Проблемот не е во нивната „шареноликост“ туку пред сè во немотивираноста на уметниците да учествуваат на оваа изложба. Причини има повеќе (меѓу нив и неправдани), а еден дел од уметниците, вклучувајќи и некои попознати, немаат што да покажат. И овој пат се потврдува дека младите, макар и во намален број, и даваат свежина и квалитет на изложбата. Сепак, во целина тоа не обезбедува нималку поволна претстава за состојбата и за движењето во современата македонска уметност. Може и натаму залудно да се прашуваме до каде вака а тоа никога да не засега па ни самото Друштво. Затоа може повторно само да се констатира неорганизираност, отсуство на иницијатива во подготвувањето на оваа годишна манифестација. Креативни потенцијали, како и резултати не недостасуваат посебно меѓу младите уметници кои се истовремено во најнеповолна ситуација — без доволно средства, материјали и простор. Превладува личната, приватна иницијатива и vlo-

жување од уметниците и затоа веќе денес можеме основано да се сомневаме во нивната долгорочна издржливост. Уметниците создаваат по силата на „внатрешната нужност“, но не е тешко да се предвиди до што може да доведе ваквата ситуација. Еден дел уметници создаваат само „во слободно време“, а сега постојат и слободни „современи очајници“ кои се снаоѓаат како знаат и умеат. Моралната поткрепа може да биде значајна но не и единствена, најмалку пресудна во определувањето на општествениот статус на

● КОН ГОДИШНАТА ИЗЛОЖБА НА ДЛУМ ВО УМЕТНИЧНАТА ГАЛЕРИЈА ВО СКОПЈЕ

ликовниот уметник и творештво то кај нас.

Со влегувањето во првата изложбена просторија вниманието го привлекуваат двете форми од метал на Станко Павлески. Тоа се необични тела кои во својата напатост соединуваат одредени органски и технички својства на обликот. Тие се внатрешно поврзани и можат на различен начин да се компонираат, во случајов мошне неспретно. Згора на тоа, како посебна негрижа се залепените легенди, се разбира невкусно на са-

Станко Павлески: Динами — Самоносен статички минимум IV, 1989

мата површина на скулптурите. Погледот натаму го задржуваат двете платна на Љупчо Бојаров сугестивни по колористички суптилниот висок интензитет на целата, со неодредени форми кои се знаци на имагинацијата, таинственото. Меѓу приврзаниците на „но-

лусот „Врачеви и идоли“ ни открива необични мотиви карактеристични за пределите на сонот и потсвесното. Ванчо Јаков се најавува како сликар со редуциран, концептуално промислен ликовен јазик, а од друга страна постојат група сликари со нагласен афинитет за пиктуралните елементи организирани во целини со неодредени, некаде суптилни содржини (Радован Росиќ, Коле Мишев, Предраг Урошевиќ и други).

Сликите густо поставени си конкурираат односно пречат една на друга, но во однос на скулптурата тоа е главно избегнато. Посебно внимание заслужува амбиенталната композиција на Анега Светиева. Таа ги истражува односите, таинствените внатрешни врски меѓу облиците, поместувајќи го понагласено своето интересирање за еден вид скулптура-предмет. Имено, овие творби подиректно потсетуваат на своето фолклорно или изворно потекло. Извесната промена во творештвото на Светиева се огледа и во користењето попридушен колорит.

виот пејзажизам“ се издвојуваат вознемирните, колористички респектно насликани предели на Данчо Ордев, посебно делото на Веле Ташовски кое имагинарно но содржи свежо сеќавање на природата низ една „графички“ артикулирана и колористички задржана целина. Фигурата за Димитар Манев е повод за прецизна анализа на формата со линии и редуцирани хроматски површини како автономни состави со одредени знаковни содржини. Вујка Радивоевиќ—Бојарова во платното од цих

*Нова Македонија
16. декември 1989*